

PRATS I CAMPS

“Vaig viure obsedit per aquest poema”

Jordi Llavina (Gelida, Alt Penedès, 1968) ha guanyat el premi Vicent Andrés Estellés de poesia amb ‘Entrada de fosc’, una obra unitària, un poema narratiu que combina mètriques per a explicar una història, que explica una història per a fer poesia.

Explica que pràcticament va entrar a la lectura poètica amb el *Llibre de meravelles*, de Vicent Andrés Estellés. Per això aquest premi encara el fa més content. “En bevem molt tots encara, de l’Estellés”, explica.

—Es pot definir *Entrada de fosc* com un llarg poema narratiu?

—Sí. És tres coses, sobretot: una novel·la, una crònica i un llibre de poemes. Hi ha dos personatges protagonistes, i, com a circumstància narrativa, un llibre de poemes que la noia regala al noi.

—Quin?

—No es diu. És inventat. Al cap de trenta anys, el noi ha perdut contacte amb ella, però el llibre hi és. I encarna, per tant, la memòria.

—I la crònica?

—L’horitzó d’expectatives i el marc referencial és el dels anys 80. És curiós perquè m’he adonat que moltes coses de la meua vida van passar l’any 1984. El relat em va fer anar descobrint també coses que hi passaven. Hi ha moltes referències culturals i de tota mena, des d’un incendi al poble fins a les dues primeres

morts de sida que recordo, dos germans, al meu poble. És el moment històric que viuen els protagonistes, el moment de la guerra freda, aquells anys que per a mi van ser els de l’adolescència, però també anys corretejats i difícils de passar.

—Finalment, hi ha el llibre de poemes, és clar.

—La part més lírica són els versos citats d’aquest presumpte llibre que la noia regala al noi. Aquí hi ha l’experiència estètica, el desig, el suïcidi, un seguit de temes que són les meves obsessions de sempre. I que aquí apareixen en un llibre que no existeix.

—Heu estructurat el poema en tres parts.

—Sí. Una que és més llarga, on m’invento un tipus d’estrofa que són dotze versos de vuit síl·labes cada un. Després hi ha una segona part amb alexandrins i fins i tot rima, una cosa que jo no havia practicat mai. I l’última part és molt *Poema inacabat* de Ferrater: una llarga tirallonga de decasil·labs, que són la resolució de la història. Formalment sí que potser és més complex i més ambiciós que els altres llibres que havia escrit, sí.

—El llibre inventat l’heu escrit realment a banda?

—No, no, s’anava deslloriant d’aquesta història. Jo imaginava que era un llibre d’un autor anglès o americà. Es diu que és editat el 1915. En fi, va anar sortint tot alhora. De fet, hi ha molta intertextualitat, a *Entrada de fosc*.

—Poueu de gent i situacions conegudes.

—Tinc una vida gens novel·lesca i, per tant, aprofito estímuls: directament vitals o intel·lectuals. Des de records fins a la formació, o la deformació, de persones: com hem quedat, els que estem entre els 40 i els 50, com érem i com hem acabat essent.

—Com és que decidiu que la història prengui forma de poema i no de prosa?

—La idea és de fer servir alguna cosa de la novel·la perquè se’n beneficiï la poesia. M’anava bé d’explicar una història: el dia que la noia surt d’aquella casa i ja no hi torna, i què fa el noi a partir d’aquell moment. És una història vagament amorosa que dura dos mesos, però el noi ho va recuperant. Des del llibre que li’n queda, des dels poemes que llegien junts, en aquell moment tan bonic de la primera joventut, quan descobriex un text i et sembla tan meravellós que a les dues de la matinada ets capaç d’agafar el telèfon per comentar-ho a l’altra persona.

—No és una forma gaire corrent.

—No. Poemes llargs narratius no n’hi ha gaires, ara. Potser tendim més al recull. Però m’ho va demanar el fet que el conjunt fos un relat. Crec que és un llibre que s’ha de llegir seguit.

—Satisfet?

—Molt. A més, escriure’l va ser com una abducció. Durant cinc mesos vaig viure obsedit per aquest poema. No podia fer res més. No m’havia passat mai, això. Va ser molt intens.

Núria Cadenes